

РЕШЕНИЕ

№ 3797

гр. София, 13.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 22.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2549** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 – 207 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ във връзка с чл. 28, ал. 2 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел /ЗТРРЮЛНЦ/.

Образувано е по искова молба на [фирма]-гр.С., подадена чрез адв.А., срещу Агенция по вписванията с искане за присъждане на обезщетение за причинена на дружеството имуществена вреда в размер на 1511,25лв., представляващи направени разноски по обжалване на отменен с Решение №451/20.02.2020г. на Софийски апелативен съд, V състав, по т.д.№739/20г. отказ №20191227141420-2/03.01.2020г., постановен от длъжностно лице на Агенцията по вписванията, с който е отказано вписване на промени по партидата на дружеството. Претендира и направените по делото съдебни разноски.

В съд.з. ищецът [фирма], р.пр., не се представлява.

Ответникът – Агенция по вписванията, р.пр., в отговор на исковата молба и в съд.з. чрез юриск.Т., оспорва исковата молба като неоснователна. В отговора на исковата молба се излагат съображения, че спорът за разноските е следвало да бъде решен в производството пред СГС и Апелативен съд съгласно чл.273 във вр. с чл.81 ГПК, а не по реда на ЗОДОВ; оспорва размера на претендираната имуществена вреда, като прекомерен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение по делото. Прави и възражение за прекомерност на пратеното от ищеца адвокатско

възнаграждение по настоящото дело.

Прокурорът от Софийска градско прокуратура дава заключение по делото, че искът е неоснователен.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С отказ №20191227141420-2/03.01.2020г., постановен от длъжностно лице на Търговския регистър към Агенцията по вписванията, е отказано по заявление №20191227141420/27.12.2019 г. вписване на промени по партидата на [фирма].

По жалби на дружеството, с окончателно решение №451/20.02.2020г. на Софийски апелативен съд, V състав, по т.д.№739/20г., е отменено решение №279/06.02.2020г. по т.д.№61/2020г. на СГС, VI-20състав и е отменен отказ изх. №20191227141420-2/03.01.2020г. на Агенцията по вписванията.

Видно от приложените по делото т.д.№61/2020г. по описа на СГС и т.д.№739/20г. по описа на Софийски апелативен съд, по тях ищецът се е представлявал от адв. М. А., който е изготвил и подписал жалбите, въз основа на представено пред СГС пълномощно, с което адв. А. е упълномощен да изготви и депозира жалба срещу отказ изх. №20191227141420-2/03.01.2020г. на Търговския регистър. Пред СГС е бил приложен по делото и договор за правна защита и съдействие от 06.01.2020 г., сключен между [фирма] и адв. М. А., в който е било договорено възнаграждение в размер на 1000 лева, от които в брой е била платена сумата от 1000 лева при подписване на договора. Пред Софийски апелативен съд е представен договор за правна защита и съдействие от 14.02.2020 г., сключен между [фирма] и адв. М. А., в който е било договорено възнаграждение в размер на 500 лева, платено в брой при подписване на договора В цитираните договори в посочен предмет, в които е вписано за изготвяне и депозирание на жалба срещу отказ изх. №20191227141420-2/03.01.2020г. на Търговския регистър и за изготвяне на въззивна жалба срещу решение на СГС по т.д.№61/2020г., с което е оставена без уважение жалба срещу отказ изх. №20191227141420-2/03.01.2020г.

При така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на предявения иск:

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административна дейност се твърди да са причинени вредите, доколкото дейността на Агенция по вписванията се характеризира като административна. Действията по вписванията, обявяванията и заличаванията в търговския регистър се извършват от служители в Дирекция „Длъжностни лица по регистрация” в Агенцията по вписванията, чийто правомощия са визирани в чл. 15 от Устройствения правилник на Агенцията по вписванията. Агенцията и длъжностните лица по регистрация са административни органи по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на АПК, защото принадлежат към системата на изпълнителната власт и са носители на административни правомощия, овластени със закон. В подкрепа на този извод е и изменението на чл. 28, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ, който препраща към ЗОДОВ за реда за репарирание на вредите, причинени от Агенция по вписванията на физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на длъжностни лица по регистрацията.

По основателността на предявения иск:

Искът е частично основателен.

За да възникне правото на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и за да бъде ангажирана отговорността на ответника е необходимо ищецът да докаже кумулативното осъществяване на следните елементи на фактическия състав: настъпила вреда в правната сфера на ищеца, която включва реално причинени щети и пропуснати ползи, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, вредата трябва да е настъпила в резултат на незаконосъобразния акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, незаконосъобразното действие и бездействие и настъпилата вреда. Т.е., в настоящия случай, за да се ангажира отговорността на ответника Агенцията по вписванията, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да се установят всички елементи от фактическия състав на цитираната разпоредба – отменен незаконосъобразен административен акт, претърпяна от ищеца вреда и причинна връзка между незаконосъобразния акт и вредата.

Дейността по вписване в търговския регистър е регламентирана в чл. 22 и сл. от ЗТРРЮЛНЦ, като отказът за вписване подлежи на обжалване пред окръжния съд по седалището на търговеца. В чл. 28, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ изрично е предвидено, че Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на длъжностни лица по регистрацията, по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. В процесния случай ищецът претендира от вреди от отменен отказ изх. №20191227141420-2/03.01.2020г. на длъжностно лице към Търговския регистър, с който е отказано по заявление №20191227141420/27.12.2019г. вписване на промени по партидата на дружеството. Следователно, от една страна е налице акт, издаден в регистърно производството с охранителен характер - едностранно и безспорно, целящо да осигури съдебно съдействие на търговци за вписване на подлежащи на вписване обстоятелства и за обявяване на подлежащи на обявяване актове, а от друга страна – актът издаден в това производство законодателят е приравнил на административен, доколкото вредите от незаконосъобразността му се претендират по реда на чл. 1 от ЗОДОВ. С оглед на това отказът от вписване в търговския регистър не е административна дейност и не се осъществява от административен орган в изпълнение на нормативно възложени му правомощия, но е приравнен на административен акт по силата на чл. 28, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ, поради и което е налице първата предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ: отменен по съответния ред акт, приравнен на административен такъв.

Доколкото вредите се изразяват в платена сума за обжалване на отказа за регистрация, който е отменен от съда като незаконосъобразен, следва въпросът дали направените разноси имат характер на пряка и непосредствена последица от този отказ и дали е налице причинно-следствена връзка между постановения отказ за вписване на обстоятелствата по партидата на дружеството и настъпването на вредите, като последните следва да бъдат неизменен, обективно и закономерно настъпил резултат от незаконосъобразния акт. Причинна връзка е налице, когато може да се отговори положително, че без постановяване на незаконосъобразния акт претендираните вреди не биха настъпили. В конкретната хипотеза се установява, че заплатените разноси

следват по време постановения незаконосъобразен акт на длъжностното лице по регистрация. С приетите по делото писмени доказателства – договори за правна защита и съдействие от 06.01.2020 г. и от 14.02.2020г., в които изрично е вписано, че договорените възнаграждения за двете съдебни инстанции в общ размер на 1500 лева са платени в брой от ищеца, безспорно се установява, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата от 1500 лева, заплатена като адвокатско възнаграждение за правна помощ, изразяваща се изготвяне на жалба по делото. Безспорно се установява също така по делото, че ищецът е внесъл по сметка СГС държавна такса в размер на 7,50 лева и по сметка на Софийски апелативен съд – 3,75 лева.

Адвокатското възнаграждение и държавната такса са вреда за ищеца доколкото плащането им намалява фактически неговото имущество. Правната помощ, предоставяна от адвокат в производството по чл. 25 от ЗТРРЮЛНЦ не е задължителна, но това е призната и гарантирана от закона възможност за всеки участник в съдебно производство, за която услуга страната в охранителното производство дължи плащане в минимален размер от 200 лева при закрито съдебно заседание и 300 лева при проведено открито съдебно заседание по жалба, съгласно чл. 11 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията, приложима към датата на осъществената правна помощ/. Освен това обжалването на отказа, постановен от длъжностното лице при ответника пред СГС и САС, е свързано със задължителното заплащане на държавна такса -11,25лв.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че се доказва по несъмнен начин, че е налице съдебна отмяна като незаконосъобразен на акт на длъжностно лице от Агенция по вписванията, в резултат на който за ищеца има произтекли имуществени вреди, изразяващи се в направени от него разходи за адвокатско възнаграждение и заплатена държавна такса по сметка на СГС И САС. Освен това съдът намира, че се доказва и другата кумулативна предпоставка - причинна връзка между вредата и незаконосъобразния акт на длъжностното лице при ответника, защото без постановяването на този незаконосъобразен отказ на длъжностното лице по регистрация, разноските за адвокатско възнаграждение, включително и дължимата държавна такса, нямаше да бъдат сторени. Ето защо относно тази сума, пряка и непосредствена причинна връзка несъмнено е налице. Сторените разноси следват пряко от упражняване правото на ищеца за обжалване отказа на длъжностното лице по регистрация и са такива, които не биха били реализирани, ако такъв акт не бе постановен.

По отношение обаче на претендираните вреди от 1500 лева, представляващи адвокатско възнаграждение, съдът намира за основателно възражението на ответника в отговора по исковата молба за намаляване на размера на претендираните вреди, като прекомерен. Съгласно чл. 11 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията приложима към датата на договаряне на адвокатското възнаграждение и осъществяване на правната помощ/ за обжалване на откази за вписване в Агенцията по вписванията или друг регистър минималното адвокатско възнаграждение е 200 лева, а когато жалбата се разглежда в открито заседание – 300 лева. В случая жалбата е разгледана пред две инстанции, при минимална фактическа и правна сложност на спора. От доказателствата по делото се установява, че адв.Т. единствено е изготвил жалбата до съда, като не е осъществявано процесуално представителство в открито съдебно заседание. При тези съображения

съдът счита, че разумният, обоснован и справедлив размер на обезщетението съобразно критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, който размер е съответен на обема на извършената правна защита и съдействие и следва да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от ответника непозволено увреждане, без да накърнява или облагодетелства интересите на която и да е отстраните в производството, следва да е 500 лева. Поради това претендиращият размер на обезщетението от 1500 лева заплатено адвокатско възнаграждение следва да бъде редуциран по-близо до минималния размер на адвокатските възнаграждения в тези случаи от 200 лева за всяка от двете инстанции.

По направеното искане за присъждане на разноски по делото от ищеца, и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден за заплати на ищеца сумата в размер на 325 лева, представляваща държавна такса в размер на 25 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, съразмерно с уважената част на иска и направеното основателно възражение от процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца в размер на 400 лева, което съдът намира за основателно, доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност, като в конкретния случай съдът преценява и обема на осъщественото процесуално представителство – по делото е осъществено процесуално представителство само при изготвянето на исковата молба. По делото е проведено само едно открито съдебно заседание, на което процесуалния представител на ищеца не е взел участие, което е основание за прилагане на чл.9, ал.1 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед горното – фактическата и правна сложност на делото, уважената част от иска и осъществената дейност от адв.А., и на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде присъдено в размер на 300лв. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ във вр. с чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника ще следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд - София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Агенцията по вписванията да заплати на [фирма],[ЕИК], обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи направени разноски по обжалване на отменен с Решение №451/20.02.2020г. на Софийски апелативен съд, V състав, по т.д.№739/20г. отказ №20191227141420-2/03.01.2020г., постановен от длъжностно лице на Агенцията по вписванията, в размер на 511,25лв. /петстотин и единадесет лева и двадесет и пет стотинки/.

ОТХВЪРЛЯ иска на [фирма],[ЕИК], да бъде осъдена Агенцията по вписванията да му заплати обезщетение за причинена имуществена вреда, представляваща направени разноски по обжалване на отменен с Решение №451/20.02.2020г. на Софийски апелативен съд, V състав, по т.д.№739/20г. отказ №20191227141420-2/03.01.2020г., постановен от длъжностно лице на Агенцията по вписванията, за размера над 511,25лв. до 1511,25лв.

ОСЪЖДА Агенцията по вписванията да заплати на [фирма],[ЕИК], съдебни разноси в размер на 325 /триста и двадесет и пет/ лева.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК],да заплати на Агенцията по вписванията, съдебни разноси в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: